

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. B.**
zastoupená advokátem JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti
žalované: **městská státní zástupkyně v Brně**
sídlem Polní 41, Brno
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

o žalobě proti rozhodnutí výtce městské státní zástupkyně v Brně ze dne 15. 6. 2018, č. j. 1 SPR 348/2018-26,

takto:

- I. Výtka městské státní zástupkyně v Brně ze dne 15. 6. 2018, č. j. 1 SPR 348/2018-26, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 30 934,06 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta JUDr. Filipa Rigela, Ph.D., sídlem Teplého 2786, Pardubice.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o přezkum výtky udělené žalobkyni podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.
2. Městská státní zástupkyně v Brně jako vedoucí státní zástupkyně uložila žalobkyni dne 15. 6. 2018, pod č. j. 1 SPR 348/2018-26 písemnou výtku:
 - I. za dozor v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017, v němž byla shledána závažná pochybení, a který byl vyhodnocen jako neodůvodněný a nezákonný,
 - II. za nerespektování výzvy žalované ze dne 11. 6. 2018, aby se žalobkyně dostavila dne 15. 6. 2018 v 9:00 hodin do kanceláře vedoucí státní zástupkyně k projednání jejího postupu ve věci vedené pod sp. zn. 4 ZN 2761/2017.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě zpochybnila zákonnost výtky a upozornila na vady, které jejímu vydání předcházely. Po skutkové stránce odkázala na obsah výtkového spisu, jakož i na trestní spis sp. zn. 4 ZN 2761/2017 a dohledový spis Krajského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 2 KZN 1051/2018.
4. Úvodem podotkla, že výtka představuje rozhodnutí, proti němuž se lze bránit žalobou ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4 As 173/2015-31, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41). Specifický charakter výtky vylučuje aplikaci klasického správního řízení. Pro řízení předcházejícímu vydání výtky se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů obsažené v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jakož i principy zakotvené v hlavě páté Listiny základních práv a svobod.
5. Podle žalobkyně je nezbytné nejprve zjistit skutkový stav a poté poskytnout osobě, které se věc týká, prostor k vyjádření. Uloženou výtku je nutno pečlivě zdůvodnit. V předmětné věci nebyla žalobkyně před vydáním rozhodnutí seznámena s podklady pro jeho vydání a neměla možnost se k věci vyjádřit (to se týká skutku vymezeného v bodě I. i II. výtky). O tom, že se má dostavit k vedoucí státní zástupkyni dne 15. 6. 2018 k projednání postupu, se dozvěděla až na konci pracovní doby předešlého dne. Emailem žalované sdělila, že neshledává důvod k projednání věci s ní a že se v 10 hodin má účastnit vazebního zasedání a v 10:45 hodin veřejného zasedání, na něž se musela připravit. Neměla tušení, že dne 15. 6. 2018 s ní má být projednána její výtka; žalovaná totiž nespécifikovala, čeho se má projednání týkat. Je tak zřejmé, že žádný pokus o projednání výtky neproběhl a že žalobkyně neměla možnost se na svoji obhajobu připravit. Neprojednáním výtky byl porušen § 4 odst. 4 správního řádu a zásada spravedlivého procesu, jakož i princip legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. S odkazem na triádu možných postupů vedoucího státního zástupce definovanou v usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016-41 bylo na místě zvolit jinou formu postihu. Žalobkyně je navíc přesvědčena, že se žádného pochybení nedopustila.

6. Dále upozornila na nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost výroku uvedeného v bodě I. výtky. Udělení výtky je podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství podmíněno tím, že se státní zástupce dopustí drobných nedostatků a poklesků. Závažné pochybení nelze řešit výtkou, ale podáním kárného návrhu. Shledala-li žalovaná, že došlo k „závažným pochybením“, a za to žalobkyni uložila výtku, je její postup nesrozumitelný, a tudíž nezákonný. Výtka představuje vůči kárnému postihu překážku věci rozhodnuté (viz např. rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 15. 9. 2009, č. j. Ksz 1/2008-97). Pokud má fungovat jako překážka věci rozhodnuté, musí mít určité náležitosti, tj. např. obsahovat ve výroku rozhodnutí přesný popis skutku, pro který je státní zástupce postižen, jakož i právní kvalifikaci vytýkaného jednání). Výtka tak musí obsahovat výrok ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k rozhodnutím vydávaným v oblasti správního trestání. Jelikož výrok výtky neobsahuje ustanovení právních předpisů, které měly být porušeny, ani dostatečnou formulaci skutku, aby nemohlo dojít k jeho zaměnitelnosti se skutkem jiným, nemůže obstát.
7. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že je postihována za nedostavení se k projednání trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017. Za prvé, má za to, že omluva z jednání byla dostatečná, neboť byla učiněna z důvodu nepřítomnosti na pracovišti a účasti na soudním jednání. Z omluvy žalobkyně vyplývá, že vedle vyjádření nesouhlasu s projednáním věci uváděla žalobkyně jako důvod omluvy účast na soudních jednáních a nutnost tomu předcházející přípravy. Omluva byla zaslána žalované v 8:22 hodin, tedy před plánovaným časem projednání. Přestože tedy důvod omluvy (účast na soudním jednání) byl podle žalované přijatelný, v konkrétní věci k ní žalovaná nijak nepřihlédla, ani se s ní v napadeném rozhodnutí nevypořádala. Druhým problematickým aspektem byla aplikace § 11a odst. 2 zákona o státním zastupitelství upravujícího princip nadřízenosti vedoucího státního zástupce. Předmětné ustanovení nelze vykládat široce, ale toliko tak, že k využití konkrétní pravomoci vedoucího státního zástupce je nutné konkrétní ustanovení zákona. Žádné ustanovení nepřikazuje státnímu zástupci dostavit se k vedoucímu státnímu zástupci za účelem projednání věci. Odkaz na § 15 zákona o státním zastupitelství nelze využít, neboť má účinky vně soustavy státního zastupitelství, nikoliv dovnitř. Výzva k osobnímu projednání věci nebyla označena jako možnost vyjádřit se k věci samé před udělením výtky. I pokud by tak byla míněna, nebylo povinností žalobkyně se k projednání věci dostavit, resp. toto nedostavení nelze sankcionovat. To platí tím spíše, že výzva k projednání věci směřovala k otázce právního názoru žalobkyně, do něhož žalovaná nemůže zasahovat; k tomu je příslušné toliko Krajské státní zastupitelství v Brně.
8. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že z nezávislého postavení státního zástupce vyplývá, že nemůže být sankcionován pro svůj právní názor (viz rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 16. 9. 2010, č. j. 12 Ksz 3/2010-83, ze dne 30. 6. 2011, č. j. 11 Kss 9/2009-331, nebo ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011-251, nebo ze dne 10. 11. 2014, č. j. Ksz 7/2014-91). V dané věci však k takovému sankcionování došlo (viz bod I. výtky). Není na místě rozvádět konkrétní právní názor, který se týkal otázky místní příslušnosti v trestní věci 4 ZN 2761/2017. Je však důležité zmínit, že soustava státního zastupitelství pamatuje na situace, kdy dochází k různosti názorů mezi státními zástupci, a obsahuje mechanismy, jak názorové rozpory překlenout [§ 12c a násl. zákona o státním zastupitelství, přičemž podrobnosti upravuje pokyn obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 28. 3. 2017, o výkonu dohledu v soustavě státního zastupitelství publ. pod č. 1/2017 Sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce (dále též „Pokyn“), k němuž bylo vydáno odůvodnění ze strany Nejvyššího státního zastupitelství pod sp. zn. 1 SL

903/2015]. V daném případě však takové mechanismy nebyly ze strany žalované ani Krajského státního zastupitelství v Brně využity. Žalobkyně zastávala určitý právní názor týkající se místní příslušnosti. V přesvědčení, že jde o názor souladný se zákonem, podle něj postupovala. Pokud by nejbližší vyšší státní zastupitelství nebo vedoucí státní zástupce shledal nesprávnost tohoto postupu v rámci dohledové činnosti, měl vydat písemný pokyn, který by byl výslovně jako „pokyn“ označen. Takovému pokynu by se žalobkyně buďto podřídila, nebo by se vůči němu vymezila. Žalovaná však ve věci dohled nevykonala. Přestože takový dohled vykonalo nejbližší vyšší státní zastupitelství, jeho výsledkem nebyl písemný pokyn. Krajské státní zastupitelství v Brně přípisem ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. 2 KZN 1051/2018 výslovně informovalo žalovanou, že na základě provedeného dohledu nebyl dán pokyn ve smyslu § 12d zákona o státním zastupitelství. Výsledkem tak bylo právní stanovisko nezávazné povahy, které žalobkyni nezavazovalo, ani ji nenutilo vymezit se vůči němu v souladu s § 12d zákona. Usnesení ze dne 26. 1. 2018, sp. zn. 2 KZN 1904/2018, vydané podle § 12a zákona o státním zastupitelství není nástrojem dohledu. Navíc závazný je pouze jeho výrok, nikoliv odůvodnění.

9. Podle žalobkyně nelze souhlasit ani se závěry žalované, že krajské státní zastupitelství uložilo žalované projednat pochybení zjištěná v rámci dohledové prověrky se žalobkyní. Taková úvaha odporuje čl. 5 odst. 4 Pokynu i § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství, z nichž plyne, že pokyn lze uložit pouze nižšímu státnímu zastupitelství jako celku. Zásadní v tomto směru je rovněž čl. 8 Pokynu upravujícího postup při odmítnutí splnění pokynu.
10. Absurdnost výroku I. výtky dokládá rovněž skutečnost, že postup žalobkyně byl žalovanou výslovně vzat na vědomí před vlastní realizací, o čemž svědčí aprobování postupu žalobkyně náměstkem žalované Mgr. P.
11. Žalobkyně uzavřela, že dosud žádnou výtku nedostala. Absolvovala stáží na krajském, vrchním i nejvyšším státním zastupitelství s pozitivním hodnocením.
12. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalované, věc jí vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula skutkové okolnosti případu a odmítla, že by žalobkyně neměla možnost vyjádřit se k věci před vydáním výtky. Z obsahu emailu ze dne 15. 6. 2018 je zřejmé, že žalobkyně možnost vyjádřit se k projednání věci odmítla, proto bylo přistoupeno přímo k udělení výtky. Žalovaná doplnila, že výtky nejsou vydávány ve správním řízení, proto není nutno formalizovat proces, který jejich vydání předchází. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se tak v dané věci neužije.
14. Není rovněž pravdou, že žalobkyni nebyl sdělen předmět jednání a nebyla avizována možnost udělení výtky. Z předvolání je nepochybné, že na jednání měl být projednáván postup žalobkyně ve věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017. S ohledem na charakter předmětného řízení nebyla žalovaná povinna informovat žalobkyni o zahájení postupu ani o jeho předmětu. V okamžiku, kdy byla žalobkyně předvolána k projednání nesprávného postupu, nebyla předmětem projednání výtky. K rozhodnutí udělit výtku dospěla žalovaná až následně v důsledku odmítnutí žalobkyně zúčastnit se projednání věci. Výtka byla vyhotovena 15. 6. 2018 a její odůvodnění lze považovat za dostatečné. Ustanovení §

68 odst. 3 správního řádu se nepoužije. Odkazy na úvahy dohledového orgánu jsou legitimní, neboť žalovaná se s nimi plně ztotožnila.

15. Výtku vedoucího státního zástupce představuje manažerský nástroj řešení méně závažných pochybení. Je nástrojem řízení, nikoliv sankčním institutem. Argumentaci žalobkyně, že neproběhl pokus o projednání věci s ní, resp. že jí bylo upřeno právo na obhajobu, je nutno odmítnout právě s ohledem na bezformálnost vytýkacího procesu. V případě, že by výtka byla ukládána ve formalizovaném správním řízení, ztrácel by se rozdíl mezi kárným řízením a uložením výtky. Ani požadavek na písemnou formu výtky vyžadovaný § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství nemění nic na jejím neformálním charakteru.
16. Udělení výtky za situace, kdy zjištěná pochybení, průtahy a nedostatky dozorový státní zástupce odmítá projednat se svým nadřízeným státním zástupcem, nelze považovat za porušení zásad spravedlivého procesu ani zásad správního řízení. Absence zákonných ustanovení upravujících postup při udělování výtky umožňuje procesně neformální postup, který žalovaná zvolila.
17. Neobstojí ani námitka nepřezkoumatelnosti uložené výtky. Celý obsah výtky je výrokem, v němž je dostatečně specifikováno období, v němž žalobkyně vykonávala vadně dozor nad dodržováním zákonnosti trestního řízení sp. zn. 4 ZN 2761/2017. Porušila povinnosti státního zástupce vyplývající z § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství i § 2 odst. 4 zákona tím, že nerespektovala rozhodnutí nejbližší vyššího státního zastupitelství, resp. vedoucí státní zástupkyně.
18. Je zcela na uvážení vedoucího státního zástupce, zda při shledání závažných pochybení podá kárný návrh nebo udělí výtku. Podání kárného návrhu je nutno chápat jako krajní opatření vyhrazené pro případy, které nelze řešit jiným způsobem. Vzhledem k tomu, že se jednalo o první závažné pochybení žalobkyně, považovala žalovaná uložení výtky za adekvátní.
19. Nelze akceptovat ani tvrzení žalobkyně, že by její sdělení, že se nezúčastní projednání věci dne 15. 6. 2018, bylo možné považovat za řádnou omluvu. Žalobkyně není oprávněna jakákoli tvrzení vydávat za relevantní omluvu a je pouze na žalované, jakou argumentaci za omluvu uzná. Žalobkyně výslovně sdělila, že se k projednání nedostaví, jelikož k němu nevidí žádný důvod, nikoliv že se připravuje na vazební zasedání. Navíc ani sama jiný termín projednání nenavrhla. Tím se dopustila porušení § 11a odst. 2 zákona o státním zastupitelství.
20. Ve vztahu k věcnému pochybení žalovaná zmínila, že žalobkyně byla zpravena o své místní příslušnosti k plnění svých zákonných povinností v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017, ovšem nerespektovala právní názor nadřízeného státního zastupitelství o určení místní příslušnosti a zneužila oprávnění vyplývající z § 174 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, s cílem prosadit svůj právní názor odlišný od názoru dohledového orgánu. Ačkoliv je právem žalobkyně nesouhlasit s pravomocným rozhodnutím nadřízeného státního zastupitelství, musí se jeho obsahem řídit do doby, než by takové rozhodnutí bylo zrušeno cestou mimořádného opravného prostředku.
21. K vnitřním aprobačním procesům shrnula, že aprobační se rozumí, že dokument je podepsán vlastním jménem vedoucího pracovníka, přestože byl zpracován jiným státním zástupcem. Vedoucí pracovník poté odpovídá za správnost a úplnost podepsaného dokumentu. Nesnižuje se však odpovědnost osoby, která dokument zpracovala či se

podílela na jeho přípravě. Vedoucí pracovník není seznámen s celým obsahem trestního či dozorového spisu; schvaluje toliko obsah podepsaného dokumentu na základě běžné znalosti trestního řízení. Ostatně pojem aprobace je upraven v čl. 42 Organizačního a aprobačního řádu Městského státního zastupitelství vedeného pod sp. zn. 1 SPR 131/2017. Z čl. 46 bod 4 tohoto řádu pak plyne, jaká rozhodnutí jsou náměstkům před jejich expedicí předkládány k nahlédnutí. Rozhodnutí žalobkyně podle § 174 trestního řádu bylo tedy náměstkem Mgr. P. toliko vzato na vědomí.

22. Žalovaná dále k návrhu na předložení spisu Městského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 4 ZN 2761/2017 a dohledového spisu Krajského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 2 KZN 1051/2018 zdůraznila, že se nejedná o správní spisy, ale o evidenční pomůcky státního zastupitelství vyňaté z povinnosti jejich předkládání soudům. Dozorové a dohledové spisy se soudům nepředkládají ani v trestním řízení. Pokud by soud trval na jejich předložení, vedla by taková praxe k tomu, že by civilní i správní soudy tyto spisy vyžadovaly všude tam, kde je to navrhováno, tj. mj. i v řízení dle zákona č. 82/1998 Sb.
23. K požadavku žalobkyně na náhradu nákladů řízení žalovaná dodala, že náhradu lze přiznat pouze tehdy, pokud byly náklady účelně vynaloženy. Žalobkyně je osobou s právníkem vzděláním a nepochybně je schopna žalobu tohoto typu sestavit a podat. Její zastoupení advokátem lze chápat jako účelovou snahu umožnit jinému získat finanční prostředky za situace, kdy žaloba věrně reprodukuje názory žalobkyně. V opačném případě by i žalovaná měla stejné právo na zastoupení advokátem, neboť je po odborné stránce na formálně stejné úrovni jako žalobkyně.
24. S ohledem na vše shora uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl a žádné ze stran nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobkyně

25. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované vznesla požadavek na projednání věci při ústním jednání, nedojde-li ke zrušení výtky bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s.
26. Přestože výtka není vydávána v klasickém správním řízení, musí řízení, které předchází jejímu vydání, splňovat určité požadavky. V daném případě se žádné řízení nevedlo a vydání výtky bylo prvním a jediným úkonem žalované. Za první úkon v řízení nelze považovat výzvu k projednání věci dne 15. 6. 2018 v 9:00 hodin, neboť během tohoto jednání nemělo dojít k projednání výtky. Navíc i samotné nedostavení se k projednání bylo žalobkyni ve výtce kladeno k tíži. Žalobkyně proto zopakovala, že nebyla seznámena s podklady rozhodnutí a před vydáním výtky neměla možnost se k věci vyjádřit. Porušení předmětných pravidel představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je důvodem pro zrušení rozhodnutí bez jednání. Žalovaná navíc žalobkyni sankcionovala před tím, než byl Městskému státnímu zastupitelství v Brně uložen závazný pokyn ze strany krajského státního zastupitelství. Ten pak žalobkyně odmítla splnit pro rozpor se zákonem.
27. Žalobkyně rovněž setrvala na své argumentaci o nepřezkoumatelnosti výtky z důvodu nesrozumitelnosti i nedostatku důvodů. Má za to, že závažná pochybení mají být řešena prostřednictvím kárného návrhu, nikoliv výtkou.
28. Odmítla argumentaci o nemožnosti zapůjčení dozorových a dohledových spisů. Z § 162 odst. 3 pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 7/2004 ze dne 25. 10. 2004, kterým se vydává kancelářský řád státního zastupitelství, plynou podmínky, za jakých lze

předmětné spisy zapůjčit. Navíc v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, bylo vysloveno, že rozhodnutí o poskytnutí informací z dozorového spisu státního zástupce podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Případné nepředložení těchto spisů by mohlo představovat vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

29. Podle žalobkyně není prostor pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni. Je sice právním profesionálem, předmětem její činnosti však je trestní právo, nikoliv správní soudnictví. Potřeba zastoupení a konzultace věci s advokátem je o to větší, že v dané věci je veden spor nejen s orgánem veřejné moci, ale rovněž s nadřízeným.

V. Ústní jednání

30. Při ústním jednání dne 22. 10. 2020 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích procesních podáních.
31. Zástupce žalobkyně odkázal na žalobu a námitky zde uplatněné. Doplnil, že následně bylo v předmětné věci vydáno rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 12 Ksz 2/2019, jímž byla žalobkyně zproštěna kárného návrhu. V rozsudku bylo konstatováno, že názor, který žalobkyně zastávala, byl hajitelný. Z předmětného rozhodnutí je nutno v dané věci vycházet. K náležitostem odůvodnění výtky odkázal zástupce žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2019, č. j. 25 A 88/2018-23. Žalobkyně ve svém vyjádření poznamenala, že ve věci nebyl vydán pokyn. Jednalo se toliko o nezávazné stanovisko krajského státního zastupitelství. Ostatně proto žalobkyně uplatnila podnět k vyvolání dohledu nad dohledem. Předvolání k projednání věci jí bylo zasláno až na poslední chvíli. Jednání se nemohla zúčastnit s ohledem na nutnost přípravy v jiných trestních věcech. Ostatně osobní projednání věci by bylo čistě formálním úkonem.
32. Zástupce žalované odkázal na vyjádření k žalobě. Podotkl, že podle judikatury Nejvyššího soudu nejsou výtky tohoto typu přezkoumatelné v soudním řízení. Nesouhlasil s tvrzeními o nutnosti dodržení formálních požadavků a nutnosti odlišení výroku a odůvodnění výtky; požadavky na formu byly dodrženy. Elementární slušností je dostavit se na výzvu nadřízeného k osobnímu projednání. V daném případě nešlo o řádnou omluvu; výtka proto byla uložena důvodně. Je nutné odmítnout rovněž argumentaci žalobkyně o důvodnosti jejího právního názoru. Touto logikou by vůbec neměly význam trestné činy zneužití pravomoci veřejného činitele. Kárný senát ve zmiňovaném rozhodnutí na výtku nahlížel jako na *res iudicata*, tím její uložení fakticky aproboval.
33. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu. Uvedl, že rozhodnutí správních soudů, kárného senátu Nejvyššího správního soudu, Pokyn i stanovisko Nejvyššího státního zastupitelství ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů z 3. 11. 2014, publikované pod č. 1 SL 723/2013 Sbírky výkladových stanovisek Nejvyššího státního zastupitelství, týkající se rozhodování sporů o příslušnost mezi státními zastupitelstvími, jsou mu známy z úřední činnosti, resp. jsou veřejně přístupné; není jimi proto nutné provádět dokazování (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu). Návrhy důkazů přiložené k žalobě, které jsou obsaženy ve správním spise, soud dokazování neprováděl. K důkazu soud provedl odůvodnění návrhu pokynu obecné povahy nejvyššího státního

zástupce o výkonu dohledu v soustavě státního zastupitelství z 28. 3. 2017, č. 1 SL 903/2015. Ostatní důkazní návrhy, které žalobkyně uplatnila při ústním jednání, soud neprováděl pro nadbytečnost. Co se týče požadavku na vyžádání trestního spisu sp. zn. 4 ZN 2761/2017, resp. dohledového spisu Krajského státního zastupitelství v Brně sp. zn. 2 KZN 1051/2018, ten je podle soudu s ohledem na obsah předloženého výtkového spisu nadbytečný. Ve správním spise, který byl soudu žalovanou předložen, jsou obsaženy veškeré listiny nezbytné pro zodpovědné posouzení žalobních námitek. Za dané situace zástupce žalované na doplnění dokazování netrval.

VI. Posouzení věci soudem

34. Úvodem soud připomíná, že povahou výtky podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, publikovaném pod č. 3779/2018 Sb. NSS. V něm vyslovil, že výtka je rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), které lze přezkoumat žalobou proti tomuto rozhodnutí. Od závěrů rozšířeného senátu neshledal soud důvodu se odchýlit, přestože zástupce žalované při jednání uváděl, že z judikatury Nejvyššího soudu plyne, že výtky tohoto obdobné povahy nejsou civilními soudy přezkouvány.
35. Soud přezkoumal výtku žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
36. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
37. Nejprve soud shrnul skutkové okolnosti případu [bod VI. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou porušení procesních práv žalobkyně [bod VI. B) rozsudku], námitkou nesrozumitelnosti [bod IV. C) rozsudku] a námitkou nepřezkoumatelnosti udělené výtky [bod VI. D) rozsudku]. Závěrem se vyjádřil k námitce nesprávného posouzení věcných důvodů pro udělení výtky [bod VI. E) rozsudku].

VI. A) Skutkové okolnosti případu

38. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
39. Na základě přípisu ze 4. 12. 2017 byl Městskému státnímu zastupitelství v Brně postoupen spis Okresního státního zastupitelství v Břeclavi, sp. zn. ZN 2980/2017. Okresní státní zastupitelství v předmětném přípise uvedlo, že v dané trestní věci jde o podezření ze spáchání přečinu zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku a poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit M. B. tím, že dne 19. 9. 2014 v Brně provedl výběr 64 000 Kč z účtu společnosti MD NOVA s. r. o. (dále též „MD NOVA“), jejíž byl tehdy jednatelem a společníkem a tyto prostředky si ponechal pro svou potřebu. Podezření vyplynulo z jiné věci dozorované Okresním státním zastupitelstvím v Břeclavi pod sp. zn. ZT 122/2017, kde je trestně stíhán předchozí společník a jednatel společnosti MD NOVA Ing. M. M. pro zločin zpronevěry dle § 206 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku (dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu), přečin poškození věřitele dle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu) a přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 254 odst. 1

alinea třetí trestního zákoníku. Věc byla u Městského státního zastupitelství v Brně zaevidována pod sp. zn. 4 ZN 2761/2017.

40. Dne 18. 12. 2017 zpracovala žalobkyně v předmětné věci návrh na rozhodnutí sporu o příslušnost a zaslala jej Krajskému státnímu zastupitelství v Brně (viz č. 1. 6 správního spisu). S odkazem na § 23 odst. 2 trestního řádu (*Příslušnost soudu, který věc vyloučil, se nemění; vyloučí-li však krajský soud věc, o níž by jinak příslušelo konat řízení okresnímu soudu, může ji postoupit tomuto soudu.*) žalobkyně uváděla, že „nelze připustit, že se státní zástupce příslušný ve společném řízení zbaví vlastní příslušnosti v řízení o vyloučené věci jejím postoupením jinému státnímu zastupitelství, nejde-li o speciální případ postoupení věci upravený v § 23 odst. 2 části věty za středníkem trestního řádu.“ Dané pravidlo bylo podle žalobkyně nutné aplikovat jak na věc, která byla ze společného řízení vyloučena, tak na věc, která po vyloučení zůstala vedena jako původní věc. Podle žalobkyně tak měl být k výkonu dozoru v předmětné trestní věci nadále příslušný státní zástupce činný u Okresního státního zastupitelství v Břeclavi.
41. Usnesením ze dne 26. 1. 2018, č. j. 2 KZN 1904/2018, Krajské státní zastupitelství v Brně rozhodlo, že podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství je k úkonům trestního řízení příslušné Městské státní zastupitelství v Brně. Bylo ověřeno, že v trestní věci obviněného M. M. vedené u Okresního státního zastupitelství v Břeclavi bylo od počátku vedeno trestní stíhání pouze obviněného M. M., jemuž předcházelo jeho prověřování policejním orgánem. V dané věci nebylo vedeno prověřování proti M. B., a proto nemohlo být z této věci vylučováno dle § 23 odst. 2 trestního řádu. Prověřování M. B. bylo policejním orgánem vedeno pod jinou sp. zn. a dne 21. 11. 2017 byl vydán záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Aplikace § 23 odst. 2 trestního řádu tak podle krajského státního zastupitelství nebyla ve věci příslušná. S odkazem na § 18 odst. 1 trestního řádu bylo zdůrazněno, že „[z] dosud zjištěných skutečností je možné učinit jednoznačný závěr, že ke spáchání popisovaného trestného jednání mělo dojít výhradně v Brně.“ Zde podezřelý M. B. vybral finanční prostředky určené společnosti MD NOVA poté, co se dozvěděl, že byly připsány na účet společnosti, a nepoužil je ve prospěch zastupované společnosti, ani je nepředal jejímu likvidátorovi. Bylo proto uzavřeno, že „jsou dány podmínky pro určení místní příslušnosti přímo dle § 18 odst. 1 trestního řádu *per analogiam* a tyto svědčí pouze pro Městské státní zastupitelství v Brně, neboť je zřejmé, že ke spáchání prověřovaného jednání, stejně jako ke způsobení škody poškozené společnosti i k obohacení podezřelého, došlo v Brně.“
42. Poté, co byla žalobkyni věc vrácena krajským státním zastupitelstvím k výkonu dozoru v dané trestní věci, vydala žalobkyně dne 19. 3. 2018 pod č. j. 4 ZN 2761/2017-11 opatření, jímž podle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu zrušila opatření policejního orgánu ze dne 21. 11. 2017, tedy záznam o zahájení úkonů trestního řízení týkající se podezřelého M. B. Důvod ke zrušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení spatřovala žalobkyně v jeho nezákonnosti, neboť podle jejího názoru policejní orgán řádně nevyloučil podle § 23 odst. 1 trestního řádu *per analogiam* samostatným opatřením věc týkající se M. B. ze společného řízení vedeného ve věci, v němž byl sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení dne 2. 3. 2015. Této žalobkyně zaslala přípis policejnímu orgánu (Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Břeclav, oddělení hospodářské kriminality) a uložila mu, aby věc podezřelého M. B. řádně vyloučil a opatření o vyloučení věci doručil dozorovému státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Břeclavi ke sp. zn. ZT 122/2017.

43. Dne 6. 6. 2018 byl městskému státnímu zastupitelství doručen přípis Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 29. 5. 2018, č. j. 2 KZN 1051/2018-11, v němž je konstatováno, že byl vykonán dohled podle § 12d zákona o státním zastupitelství z podnětu okresního státního zástupce v Břeclavi. Bylo shrnuto, že předmětná věc byla již krajským státním zastupitelstvím posuzována a dne 26. 1. 2018 bylo rozhodnuto, že k úkonům v trestním řízení je příslušné Městské státní zastupitelství v Brně. Podle krajského státního zastupitelství nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo nutné dříve učiněné závěry korigovat. Danou skutečností nemůže být ani opatření žalobkyně ze dne 19. 3. 2018, jímž byl zrušen záznam o zahájení úkonů trestního řízení. V tomto postupu spatřovalo krajské státní zastupitelství *„závažná pochybení státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně“*. Postup žalobkyně poté, co bylo rozhodnuto o určení místní příslušnosti, byl shledán nezákonný a neodůvodněný. Rušení záznamu o zahájení úkonů trestního řízení je vyhrazeno výjimečným případům, např. není-li podezření trestného činu zjevně odůvodněno; o takový případ se v dané věci nejednalo. Krajské státní zastupitelství se dále detailně vyjádřilo k tomu, proč je závěr žalobkyně o tom, že ve věci M. M. byla šetřena i trestná činnost M. B. nesprávný. K vydání opatření, jímž byl zrušen záznam o zahájení trestního řízení, nebyl žádný zákonný důvod a pochybení je zcela a pouze na straně žalobkyně. Daným postupem se žalobkyně podle krajského státního zastupitelství fakticky *„snažila sverepě prosadit svůj původní právní názor, který prezentovala již při podání podnětu k rozhodnutí sporu o příslušnost“*; k tomu krajské státní zastupitelství odkázalo na usnesení z 26. 1. 2018. Bylo doplněno, že v důsledku nezákonného postupu žalobkyně jsou od ledna 2018 ve věci pětiměsíční průtahy, trestní řízení řádně neprobíhá a státní zástupkyně ve věci činila kroky, kterými plnění svých povinností fakticky mařila.
44. Dne 11. 6. 2018 dala žalovaná kanceláři pokyn, aby žalobkyni předvolala na 15. 6. 2018 v 9 hodin do její kanceláře *„k projednání jejího postupu ve věci vedené pod sp. zn. 4 ZN 2761/2017“*. Předmětný přípis byl vypraven 12. 6. 2018.
45. Emailem ze dne 15. 6. 2018 z 8:22 hodin žalobkyně informovala žalovanou, že až dne 13. 6. 2018 jí byl předložen spis s přípisem krajského státního zastupitelství z 29. 5. 2018. Dodala: *„Po seznámení se s tímto přípisem z KSZ v Brně neshledávám, že by byl jakýkoliv důvod k projednání věci se mnou. Naopak je nutno z mojí strany učinit další opatření a vyvolat tzv. dohled nad dohledem, podat podnět k výkonu dohledu mj. z důvodu nepřípustné ingerence do výkonu mého dozoru ze strany KSZ v Brně.“* K tomu připojila listiny, které podle jejího názoru prokazují důvodnost jejího původního právního názoru. Závěrem konstatovala: *„Nad rámec uvádím, že dnes v 10 hodin budu účastna vaz. zasedání, dále v 10.45 mám další veř. zasedání, kdy se musím na tyto úkony připravit.“*
46. Dne 15. 6. 2018 byla žalobkyni uložena výtka za dozor *„v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017, v němž byla shledána závažná pochybení, a který byl vyhodnocen jako neodůvodněný a nezákonný“* (bod I.) a *„za nerespektování výzvy Městského státního zástupce v Brně ze dne 11. 6. 2018, abyste se dostavila dne 15. 6. 2018 v 9.00 hodin do kanceláře Městského státního zástupce v Brně k projednání Vašeho postupu ve věci vedené na MSZ Brno pod sp. zn. 4 ZN 2761/2017“* (bod II.). Skutková zjištění žalované ve vztahu ke skutku vytýkanému bodem I. výtky vychází především z přípisu Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 29. 5. 2018, resp. přebírají jeho závěry: v důsledku nezákonného postupu žalobkyně dochází její vinou v dané trestní věci již od ledna 2018 k průtahům. Takový postup je podle žalované v rozporu s povinnostmi státního zástupce vymezenými v § 24

odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Co se týče skutku uvedeného pod bodem II. výtky, zde žalovaná zmínila, že se žalobkyně nedostavila k projednání jejího postupu v dané trestní věci, přičemž zdůvodnění neuposlechnutí takové výzvy považuje žalovaná za nedostatečné a nedůvodné. Tím měla žalobkyně porušit § 11a odst. 2 zákona o státním zastupitelství.

VI. B) Námitka porušení procesních práv žalobkyně

47. Žalobkyně namítala porušení svých procesních práv, konkrétně práva na seznámení se se shromážděnými podklady a práva vyjádřit se k věci před vydáním výtky.
48. Podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství *drobné nedostatky a poklesky může vedoucí státní zástupce státnímu zástupci písemně vytknout, aniž by podal návrh na zahájení kárného řízení.*
49. Z usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016-41 plyne, že výtka je, oproti zahájení kárného řízení a uložení kárného opatření, pojmána jako méně přísné opatření oprávněné úřední osoby (dohledového orgánu). Výtka stojí svou povahou někde uprostřed tří možných opatření, jimiž disponuje příslušný dohledový orgán po zjištění porušení profesních povinností dotčené osoby. Účelem výtky je možnost flexibilně postihnout takové nedostatky a poklesky, jež svojí menší závažností neodůvodňují zahájení kárného řízení. V praxi se zpravidla jedná o kratší a ojedinělé průtahy v řízení, drobná porušení procesních předpisů, drobné poklesky v chování, které odporují profesním etickým zásadám (např. nevhodné chování vůči účastníkům řízení a dalším osobám, ojedinělé požití alkoholu v pracovní době apod.). Výtka není tak závažným opatřením jako snížení platu či odvolání z funkce – nepostihuje majetek či svobodu, ale toliko čest, čímž se podobá důtce. Uložená výtka je do jisté míry formalizovanou informací o tom, že došlo ze strany státního zástupce k určitému pochybení. To samo o sobě může vyvolat ve třetích osobách pochybnosti, podle povahy konkrétního provinění, o profesní odbornosti nebo osobnostních kvalitách výtkou dotčené osoby. Jednou uložená výtka vylučuje kárné stíhání pro totožný skutek a zakládá překážku *ne bis in idem*.
50. V bodech 71 až 72 výše citovaného usnesení rozšířený senát popsal, že předpokladem pro udělení výtky je *„možnost předešlého 'slyšení' dotčené osoby, v němž se může vyjádřit k vymezenému skutku. Kárné provinění jakožto 'etalon' pro posuzování drobných nedostatků a poklesků je koncipováno jako zaviněné jednání či chování. Dovodit subjektivní stránku bude nezbytné i v případě udělení výtky. Vyjádření osoby, již má být výtka udělena, byť rovněž neformálně učiněné, ale z praktických důvodů zachycené a zaznamenané, je tedy důležité pro správné vymezení skutku a jeho právního posouzení v ukládané důtce.“*
51. Lze tak shrnout, že výtka je výsledkem více či méně formalizovaného postupu, v jehož rámci musí být dodrženy základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až § 8 správního řádu. Uložení výtky proto musí předcházet dostatečná skutková zjištění (v souladu s § 3 správního řádu) nezbytná pro soulad úkonu vedoucího státního zástupce udělujícího výtku s požadavky § 2 správního řádu, tedy zejména, se zásadou legality a legitimacy a zásadou legitimního očekávání. Současně je nutné zajistit ochranu práv dotčené osoby, tj. dotčeného státního zástupce ve smyslu § 4 správního řádu. Z obsahu výtky tedy musí být minimálně zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti jsou státnímu zástupci vytýkány (čeho se dopustil), a jak jsou takto identifikované skutečnosti právně hodnoceny (jaké zákonem stanovené povinnosti byly porušeny). Vytýkané jednání přitom musí být

zcela srozumitelně a nezaměnitelně konkretizováno, neboť výtky tvoří překážku *ne bis in idem*.

K bodu I. výtky

52. V bodě I. výtky žalovaná žalobkyni vyčítala její pochybení v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017, která konstatovalo nadřízené státní zastupitelství ve svém přípisu z 29. 5. 2018. Poté, co se žalovaná s předmětným přípisem krajského státního zastupitelství seznámila, předvolala žalobkyni k projednání jejího postupu v dané trestní věci na 15. 6. 2018. Žalobkyně se projednání věci nezúčastnila, přičemž v emailu z 15. 6. 2018 žalované sdělila, že nevidí důvod k projednání věci s ní. Setrvala na svém právním názoru, že městské státní zastupitelství není místně příslušné k výkonu dozoru.
53. Soud je přesvědčen, že v daném případě byla žalobkyně o předmětu projednávané věci informována dostatečně. Přestože v předvolání k jednání z 11. 6. 2018 bylo uvedeno, že s ní žalovaná chce projednávat dozor v dané trestní věci, nikoliv výslovně možnost udělení výtky, mohla žalobkyně očekávat, že její postup v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017 může za určitých okolností vyústit i v udělení výtky či v podání kárného návrhu. V tomto směru soud nesdílí argumentaci žalobkyně, že vedoucí státní zástupkyně byla povinna žalobkyni před udělením výtky výslovně sdělit, že s ní hodlá projednat případné udělení výtky. Žalobkyně jako právní profesionálka znala resortních předpisů upravujících postavení státních zástupců podle soudu mohla při přiměřené obezřetnosti očekávat, že pokud nadřízené státní zastupitelství konstatuje hrubé nedostatky při výkonu jejího dozoru v určité trestní věci, může tato skutečnost vyústit v udělení výtky vedoucí státní zástupkyní.
54. Žalobkyně se přitom k osobnímu projednání věci nedostavila s argumentací, že nevidí žádný důvod k projednání jejího postupu v dané trestní věci se žalovanou. Lpěla na svém dosavadním právním názoru, že městské státní zastupitelství není místně příslušné k dozorování dané trestní věci. Tato okolnost přitom tvořila nosné důvody nedostavení se k nadřízené státní zástupkyni. Uváděla-li žalobkyně dále ve svém emailu ze dne 15. 6. 2018, že daného dne v 10 a v 10: 45 hodin má být účastna jednání u soudu, jednalo se o důvody podružné, což plyne zejména z jejich uvození „nad rámec“, jakož i z jejich umístění na konci emailu. Důvody nedostavení se k projednání dne 15. 6. 2018 tak podle soudu nelze považovat za ospravedlnitelné.
55. Pokud se tedy žalobkyně k projednání věci nedostavila, sama se připravila o možnost seznámení se s názorem vedoucí státní zástupkyně na věc před vydáním výtky, jakož i o možnost přednesu svého vyjádření k věci. Ostatně žalobkyně svůj názor k dané problematice vyjádřila již v emailu ze dne 15. 6. 2018, v němž setrvala na tom, že k žádnému pochybení z její strany nedošlo. K tomu žalované zaslala materiály, které dané skutečnosti podle jejího názoru prokazovaly.
56. Ve vztahu ke skutku I. tak soud konstatuje, že k porušení procesních práv žalobkyně v rámci postupu předcházejícího udělení výtky nedošlo.

K bodu II. výtky

57. Obdobný závěr ovšem nelze učinit ve vztahu ke skutku vymezenému pod bodem II. výtky. Jím bylo žalobkyni vytýkáno, že se dne 15. 6. 2018 nedostavila k projednání věci k žalované. Ve vztahu k tomuto skutku soud souhlasí se žalobkyní, že skutečně neměla reálnou možnost vyjádřit se k případnému udělení výtky za nedostavení se k jednání dne

15. 6. 2018. Výtka totiž byla udělena téhož dne, kdy se žalobkyně měla k jednání dostavit, aniž by byl např. učiněn opakovaný pokus o předvolání žalobkyně k projednání věci.

58. Navíc udělení výtky za neuposlechnutí výzvy vedoucího státního zástupce podle § 11a odst. 2 zákona o státním zastupitelství podle soudu nelze označit za běžně očekávatelný postup vůči řadovému státnímu zástupci ze strany vedoucí státní zástupkyně. Zohlednit je nutno rovněž skutečnost, že žalobkyně byla k jednání předvolána, aby se mohla vyjádřit ke svému postupu v určité trestní věci, tj. k výkonu práva vyplývajícího z § 4 odst. 4 správního řádu. Pokud svého práva dostavit se a vyjádřit se k vytýkanému jednání nevyužila, nelze v tom spatřovat porušení zákona o státním zastupitelství.
59. Soud proto dospěl k závěru, že ve vztahu ke skutku I. nebyla procesní práva žalobkyně před udělením výtky porušena, zatímco ve vztahu ke skutku II. k takovému porušení procesních práv došlo. Zbývá tedy posoudit, jaké procesní důsledky má tento závěr pro osud žalobou napadeného rozhodnutí, tj. zda by bylo možné zrušit napadené rozhodnutí toliko ve vztahu k bodu II. výtky, nebo je nutné v důsledku tohoto procesního pochybení zrušit napadené rozhodnutí jako celek.
60. Z udělené výtky je zřejmé, že žalobkyni byla žalovanou uložena jedna výtka, a to za dva skutky vymezené pod body I. a II. výtky. Představovala-li výtka „trest“ uložený za oba skutky, nemůže takové potrestání přetrvávat, dospěje-li soud k závěru, že ve vztahu ke skutku II. nebyla procesní práva žalobkyně respektována. Pokud totiž neobstojí závěr žalované o důvodnosti obou vytýkaných skutků, neobstojí ani závěr o „trestu“ v podobě výtky uloženém souhrnně za oba dva skutky, které byly žalobkyni kladeny za vinu (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 63/2016-40). K tomuto závěru soud dospěl, přestože měl na paměti specifika a neformálnost postupu předcházejícího udělení výtky. Za stěžejní totiž považoval fakt, že skutky, za něž je výtka udělena, představují překážku *ne bis in idem* pro případný kárný postih; z tohoto důvodu bylo podle soudu nutné trvat na dodržení procesních práv vyplývajících z § 2 až § 8 správního řádu.
61. V případě, že by soud svým rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí pouze ve vztahu ke skutku vymezenému v bodě II. výtky, vstoupil by v rozporu se zásadou subsidiarity a kasačním principem správního soudnictví do pozice správního orgánu a napadené rozhodnutí by *de facto* změnil tak, že by nahradil úvahu žalované o tom, zda i pouze za skutek I. má být výtka žalobkyni uložena. Taková pozice však správnímu soudu nepřísluší.
62. Důvodnost námitky porušení procesních práv žalobkyně ve vztahu ke skutku vymezenému pod bodem II. výtky tedy představuje vážné procesní pochybení, které je důvodem pro zrušení výtky jako celku podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. S ohledem na oddělitelnost ostatních námitek vztahujících se k jednání vytýkanému pod bodem I. však soud i přes tuto skutečnost nařídil jednání ve věci, neboť považoval za vhodné vyjádřit se v rozsudku i k věcným námitkám uplatněným v žalobě, zejména s ohledem na případný další vývoj ve věci.
63. Námitka je proto důvodná.

VI. C) Námitka nesrozumitelnosti udělené výtky

64. Žalobkyně v podané žalobě uváděla, že výtka je nesrozumitelná, neboť byla udělena za „závažná pochybení“.

65. Podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství *drobné nedostatky a poklesky může vedoucí státní zástupce státnímu zástupci písemně vytknout, aniž by podal návrh na zahájení kárného řízení.*
66. K tomu soud připomíná, že „[p]řestože je výtka svou povahou blízká napomenutí či důtce, zároveň se jedná i o nástroj předsedy soudu, vedoucího státního zástupce či dohledových orgánů, který umožňuje zejména udržovat disciplínu a pracovní morálku v rámci justice, řešit drobná pochybení nebo napravovat nesprávné metodické postupy. Posouzení závažnosti porušení povinností je na příslušném orgánu dohledu. Jinými slovy, dohledový orgán rozhoduje, zda určité zjištěné porušení povinností pouze vytkne, nebo pro něj podá kárný návrh“ (viz bod 58 usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 As 79/2016-41).
67. Je věcí vedoucího státního zástupce, aby si včas ujasnil, jak závažného prohřešku se státní zástupce dopustil, případně jaký způsob postihu pokládá za odpovídající při zohlednění dosavadního plnění povinností státním zástupcem. Prioritou by měl být lidský rozměr výkonu manažerské funkce vedoucího státního zástupce. Teprve až mírnější prostředky selhávají, má být přistoupeno k prostředkům důraznějším. Neformální udělení výtky tak bude zpravidla předcházet podání kárného návrhu.
68. Soud je přesvědčen, že bylo na úvaze žalované, jakou formu postihu za vytýkané skutky zvolí. Pokud měla za to, že pouhé neformální ústní upozornění či vytknutí nesprávného jednání žalobkyni není dostačující a současně nehodlala podávat kárný návrh, mohla žalobkyni i za nyní vytýkané nedostatky v činnosti uložit výtku. Ostatně předmětem výtky bylo nedostavení se k jednání u vedoucí státní zástupkyně a pětiměsíční průtahy v jedné trestní věci, na což lze i podle závěrů vyslovených v usnesení č. j. 9 As 79/2016-41 nahlížet jako na jednání, za něž pojmově lze výtku uložit (viz bod 49 rozsudku).
69. Vzhledem k tomu, že žalobkyni do té doby nebyla nadřízeným státním zástupcem žádná výtka udělena, jeví se soudu uložení výtky v daném případě adekvátní vytýkaným skutkům. Ostatně uložení mírnějšího postihu by přirozeně mělo být i v zájmu žalobkyně samotné. Domáhá-li se na místo udělení výtky vyvolání kárného řízení, považuje soud její argumentaci za nepřipadnou.
70. Námitku nesrozumitelnosti udělené výtky tak soud neshledal důvodnou.

VI. D) Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

71. Nepřezkoumatelnost výtky pro nedostatek důvodů spatřuje žalobkyně v nedostatečnosti výrokové části výtky. Je přesvědčena, že výrok musí být formulován obdobným způsobem, jaký vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu pro rozhodnutí vydávaná v rámci správního trestání
72. Podle rozšířeného senátu (viz bod 77 usnesení č. j. 9 As 79/2016-41) je výtka vydávána v rámci do jisté míry formalizovaného procesu. Výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství může být udělena pouze v písemné podobě. Platí však, že efektivní využívání výtky je myslitelné pouze za podmínky, že zůstane zachována určitá neformálnost jejího ukládání. Vytýkané pochybení v chování či v práci bývá zpravidla evidentní a nevyžaduje rozsáhlé a složité zjišťování skutkového stavu. Výchovný účinek výtky je podtržen tím, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Pokud by uložení výtky podléhalo formalizovanému správnímu řízení, tento postup by vedle kárného řízení před Nejvyšším správním soudem postrádal svůj smysl. Výtku nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu s obsahovými náležitostmi podle

§ 68 správního řádu (viz bod 82 usnesení rozšířeného senátu). Nelze na ni proto klást obdobné formální nároky jako na rozhodnutí vydávané v oblasti správního trestání.

73. Z odůvodnění výtky uložené žalobkyni je zřejmé, jaké konkrétní jednání bylo žalovanou sankcionováno, jak bylo právně hodnoceno, jaký byl jeho časový rozsah a že se jednalo o výtku podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství.
74. Žalobkyni byl vytýkán jednak její nezákonný a nesprávný postup v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017, jednak nedostavení se k ústnímu projednání dne 15. 6. 2018. V tom žalovaná spatřovala porušení § 24 odst. 1, resp. § 11a odst. 2 zákona o státním zastupitelství. Z výtky je rovněž zřejmý časový rozměr vytýkaného jednání. Ve vztahu ke skutku I. byl nesprávný postup žalobkyně shledán od ledna do června 2018, tj. konkrétně od rozhodnutí Krajského státního zastupitelství v Brně o místní příslušnosti (usnesení ze dne 26. 1. 2018, sp. zn. 2 KZN 1904/2018) do okamžiku udělení výtky. U skutku II. výtka se jednalo o nedostavení se k projednání věci dne 15. 6. 2018, přičemž týž den byla výtka udělena; ani u tohoto skutku tedy není pochyb o časovém vymezení vytýkaného jednání. Co se týče odůvodnění výtky, to považuje soud za dostatečně podrobné a zcela přiměřené tomuto typu rozhodnutí.
75. S přihlédnutím k požadavku bezprostřednosti a rychlosti při ukládání výtky soud dospěl k závěru, že v daném případě nelze na výtku podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství klást obdobné požadavky co do určitosti vymezení výrokové části a odůvodnění, jako na rozhodnutí vydávaná v oblasti správního trestání. Postačí, je-li z udělené výtky zřejmé, za jaké skutky (pochybení) byla udělena, z jakých důvodů (které právní předpisy byly porušeny), jaký je časový rámec vytýkaného jednání, jakož i to, že se jednalo o výtku ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství. Na naplnění těchto požadavků je nutné trvat, neboť udělená výtka představuje překážku *ne bis in idem*. To bylo v daném případě splněno.
76. Odkazy žalobkyně na závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 25 A 88/2018-23 nejsou případné. V citovaném rozsudku krajský soud shledal, že nebyly dodrženy nutné minimální náležitosti, konkrétně vytkl žalovanému nedostatky ohledně časového vymezení skutku, jakož i jeho nedostatečnou konkretizaci. V nyní projednávaném případě však výtka uložená žalobkyni požadavky na srozumitelnost a nezaměnitelnost skutku (jak ve vztahu k hledisku časovému, tak věcnému) splňuje.
77. Soud na základě výše uvedeného vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů neshledal.
78. Námitka tak není důvodná.

VI. E) Věcné posouzení důvodů pro udělení výtky

79. Žalobkyně dále zpochybňovala věcné důvody, pro něž jí byla výtka udělena.
80. S ohledem na závěry učiněné v bodě VI. B) tohoto rozsudku ve vztahu ke skutku uvedenému pod bodem II. (u něhož soud shledal porušení procesních práv žalobkyně), nebylo možné vyjádřit se věcně k otázce naplnění důvodů pro udělení výtky. Úvahy soudu v tomto směru by byly předčasné.
81. Ve vztahu ke skutku I. však byla procesní práva žalobkyně respektována, proto soud považoval za vhodné vyjádřit se i k věcné argumentaci žalobkyně zpochybňující oprávnění žalované udělit jí výtku za dané jednání.

82. Žalobkyně namítala, že žalovaná udělením výtky nepřipustně sankcionovala její právní názor. Zdůrazňovala, že ve věci nebyl vydán pokyn podle § 12d ani § 12e zákona o státním zastupitelství. Odkázala rovněž na závěry kárného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 22. 10. 2019, č. j. 12 Ksz 2/2019-101, jímž byla zproštěna kárného provinění, které mělo spočívat v tom, že odmítla splnit pokyn v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2018, který časově následoval po udělení nyní projednávané výtky.
83. Z § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství plyne, že *nejblíže vyšší státní zastupitelství je oprávněno vykonávat dohled nad postupem nejblíže nižších státních zastupitelství ve svém obvodu při vyřizování věcí v jejich příslušnosti a dávat jim k jejich postupu písemné pokyny. Postup nejblíže nižších státních zastupitelství může sjednocovat i pokyny vztahujícími se na více věcí určitého druhu.* Odstavec 2 citovaného ustanovení pak uvádí, že *nejblíže nižší státní zastupitelství je povinno řídit se písemnými pokyny podle odstavce 1, s výjimkou pokynu, který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem. Odmítne-li z tohoto důvodu nejblíže nižší státní zastupitelství pokyn splnit, sdělí neprodleně důvody odmítnutí písemně nejblíže vyššímu státnímu zastupitelství; pokud nejblíže vyšší státní zastupitelství na svém pokynu trvá a neuplatní jiný postup, věc nižšímu státnímu zastupitelství odejme a vyřídí ji samo.*
84. Podle § 12e zákona o státním zastupitelství je *vedoucí státní zástupce oprávněn vykonávat dohled nad postupem státních zástupců a vyšších úředníků působících u státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a dávat jim pokyny k postupu při vyřizování věcí v příslušnosti tohoto státního zastupitelství. Postup státních zástupců a vyšších úředníků může sjednocovat i pokyny vztahujícími se na více věcí určitého druhu. Výkonem těchto oprávnění či některých z nich může pověřit jiného státního zástupce (odstavec 1). Státní zástupci jsou povinni řídit se pokyny vedoucího státního zástupce nebo jím pověřeného státního zástupce, s výjimkou pokynu, který je v konkrétní věci v rozporu se zákonem. Pokud byl pokyn vydán ústně, státní zástupce, který pokyn vydal, jej na žádost státního zástupce, kterému je pokyn adresován, potvrdí písemně (odstavec 2).*
85. Ze skutkového shrnutí popsaného v bodech 39 až 46 je zřejmé, že žalobkyni byla v prosinci 2017 postoupena Okresním státním zastupitelstvím v Břeclavi věc podezřelého M. B. Žalobkyně s postoupením věci nesouhlasila, proto věc předložila Krajskému státnímu zastupitelství v Brně k rozhodnutí sporu o místní příslušnost. Měla přitom za to, že došlo k vyloučení věci z jiné trestní věci M. M. dozorované Okresním státním zastupitelstvím v Břeclavi a že k řízení o vyloučené věci by mělo být příslušné okresní státní zastupitelství. Rozhodnutím z 26. 1. 2018 se krajské státní zastupitelství s právním názorem žalobkyně prezentovaným v přípisu z 8. 12. 2017 neztotožnilo. Rozhodlo, že místně příslušným k výkonu dozoru v trestní věci M. B. je Městské státní zastupitelství v Brně. Předmětné rozhodnutí o místní příslušnosti bylo pro žalobkyni závazné. Argumenty žalobkyně prezentované v předkládací zprávě k rozhodnutí o místní příslušnosti byly nadřízeným státním zastupitelstvím zváženy, nicméně nebyly shledány důvodné. Žalobkyni tak bylo uloženo, aby vykonávala dozor v trestní věci sp. zn. 4 ZN 2761/2017.
86. Namísto, aby žalobkyně rozhodnutí nadřízeného státního zastupitelství o místní příslušnosti respektovala, snažila se jej obejít tím, že dne 19. 3. 2018 vydala opatření, jímž podle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu zrušila pro nezákonnost záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Jeho nezákonnost přitom odůvodnila týmiž skutečnostmi, které uváděla již v návrhu na rozhodnutí sporu o příslušnost a které byly nadřízeným státním zastupitelstvím shledány jako neoprávněné. Nejednalo se tedy o skutečnosti nové či nově

zjištěné, ale o tytéž skutečnosti, kterými argumentovala již dne 8. 12. 2017 a které byly nadřízeným státním zastupitelstvím v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2018 zváženy. Následně žalobkyně uložila policejnímu orgánu, aby postupoval v souladu s jí zastávaným právním názorem (odporujícím rozhodnutí o místní příslušnosti) a rozhodl o vyloučení věci M. B. z trestní věci M. M. a o tom informoval příslušného okresního státního zástupce v Břeclavi. Okresní státní zastupitelství v Břeclavi však věc opětovně předložilo nadřízenému státnímu zastupitelství k výkonu dohledu podle § 12d zákona o státním zastupitelství. Krajské státní zastupitelství pak v přípisu ze dne 29. 5. 2018 setrvalo na svém původním názoru, že k úkonům trestního řízení je místně příslušné Městské státní zastupitelství v Brně.

87. Podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství *spory o příslušnost mezi státními zastupitelstvími rozhoduje státní zastupitelství, které je vůči těmto státním zastupitelstvím nejbližší vyšší.*
88. V dané věci je podle soudu stěžejní posoudit, zda žalobkyně mohla na svém právním názoru ohledně místní příslušnosti trvat i poté, co Krajské státní zastupitelství v Brně rozhodlo spor o příslušnosti podle § 12a odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Soud ve svých úvahách zohlednil jednak poměrně nízkou důležitost místní příslušnosti státního zastupitelství pro trestní řízení, jakož i skutečnost, že žalobkyně na svém právním názoru sverpě trvala i poté, co jí bylo nadřízeným státním zastupitelstvím sděleno, že její názor neobstojí.
89. Při posuzování rozsahu závaznosti rozhodnutí sporu o místní příslušnost v případě soustavy státního zastupitelství nelze odhlédnout od hierarchických vztahů uvnitř soustavy státního zastupitelství. Podle judikatury kárného senátu „i rozhodnutí sporu o příslušnost je v určitém směru pokyn k dalšímu postupu, konstatující, který z článků soustavy státního zastupitelství má ve věci dále konat. (...). Přesto povaha vztahů uvnitř státního zastupitelství a relativně slabší význam správného určení příslušnosti státního zastupitelství by mohla svědčit i tomu, aby byl závazný i právní názor podstatný pro rozhodnutí sporu o příslušnost a nadále taková otázka nezatěžovala soustavu státního zastupitelství.“ (viz rozsudek č. j. 12 Ksz 2/2019-101, bod 102).
90. V dané věci spor mezi žalobkyní a nadřízeným státním zastupitelstvím spočíval v rozdílném pohledu na způsob vedení řízení o trestné činnosti dvou obviněných. Nejednalo se tedy o spor, který by měl klíčový význam pro další průběh dozorované trestní věci. Polemizováním o méně významné otázce došlo k průtahům v trestním řízení, k čemuž by standardně docházet nemělo. Případy vyjádření nesouhlasu s pokynem či rozhodnutím nadřízeného státního zastupitelství by měly být vyhrazeny pouze principiálním otázkám a neměly by se stát běžnou praxí v soustavě státního zastupitelství (přiměřeně viz bod 139 rozsudku kárného senátu NSS č. j. 12 Ksz 7/2018-160).
91. Názor žalobkyně, že ji zavazoval toliko výrok rozhodnutí o místní příslušnosti („Podle § 12a odstavec 1 zákona č. 283/1993 Sbírky, o státním zastupitelství, ve znění pozdějších změn, je k úkonům trestního řízení příslušné Městské státní zastupitelství.“), soud považuje za účelový. Za situace, kdy sama žalobkyně dávala nadřízenému státnímu zastupitelství návrh na rozhodnutí sporu o příslušnosti, v němž popsala důvody podporující její názor, nelze tvrdit, že ji zavazoval toliko výrok rozhodnutí o místní příslušnosti, nikoliv již jeho odůvodnění, v němž se krajské státní zastupitelství s názory žalobkyně neztotožnilo. Pokud tedy žalobkyně následně rozhodla o zrušení úkonů trestního řízení, činila tak

patrně ve snaze vymanit se z rozhodnutí o místní příslušnosti. Svůj postup odůvodňovala nikoli okolnostmi do té doby neznámými, ale týmiž důvody, které uplatnila již v návrhu na určení místní příslušnosti. Takový postup nelze v soustavě státního zastupitelství tolerovat. Státní zastupitelství totiž není založeno na zcela nezávislém postavení řadových státních zástupců; jejich nezávislost je oslabena principem hierarchického postavení státních zástupců (k tomu viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 17/10).

92. V dané věci se princip nezávislosti střetl s principem subordinace, což mělo za následek pětíměsíční průtahy žalobkyně v předmětném trestním řízení. Za dané situace podle soudu nebylo na místě, aby žalobkyně jakožto státní zástupkyně podřízeného státního zastupitelství bez rizika jakéhokoliv postihu nerespektovala rozhodnutí o místní příslušnosti a tím zpochybňovala postavení nadřízeného státního zastupitelství, navíc v situaci, kdy její právní názory byly v rozhodnutí o místní příslušnosti již zváženy. Tím, že se snažila ze závaznosti daného rozhodnutí vymanit využitím oprávnění podle § 174 trestního řádu, narušila žalobkyně řádné fungování státního zastupitelství (přiměřeně viz rozsudek kárného senátu NSS ze dne 27. 5. 2019, č. j. 12 Ksz 7/2018-160).
93. Přestože kárný senát v rozsudku č. j. 12 Ksz 2/2019-101 neshledal kárné provinění v tom, že žalobkyně následně neuposlechla pokyn vedoucí státní zástupkyně, což odůvodnil zejména tím, že udělený pokyn nebyl odpovídajícím způsobem odůvodněn, pro nyní projednávanou věc takový závěr nutně neznamená, že ani výtku uložená žalobkyni (resp. skutek v bodě I.) neobstojí. Je tomu tak proto, že výtkou byl žalobkyni vytýkán skutek časově spadající do ledna až června 2018, nikoliv následné jednání žalobkyně v téže trestní věci, které přezkoumával kárný senát. Navíc, na rozhodnutí soudu přezkoumávajícího zákonnost udělené výtky nelze nahlížet stejnou optikou jako na kárné provinění. V nyní projednávané věci je nutné zohlednit neformálnost procesu vedoucího k udělení výtky, který se odlišuje od formalizovaného kárného řízení. Současně platí, že pro uložení výtky není třeba tak vysoké míry porušení profesních povinností jako v případě kárného provinění. Výtka má sloužit k rychlé reakci na problémy vznikající v soustavě státního zastupitelství. Podle soudu tak výtku bylo možné udělit i v případě, že žalobkyně nerespektovala závazné rozhodnutí nadřízeného státního zastupitelství o místní příslušnosti a setrváním na své původní argumentaci se jej snažila obejít tím, že zrušila záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Činila tak v situaci, kdy se nadřízené státní zastupitelství k jí prezentovanému právnímu názoru ve svém rozhodnutí vyjádřilo a vysvětlilo, proč se s ním neztotožnilo. V důsledku jednání žalobkyně docházelo v předmětné trestní věci k pětíměsíčním průtahům.
94. Se žalobkyní se lze ztotožnit v tom, že v daném případě jí před udělením výtky nebyl dán pokyn ve smyslu § 12d ani § 12e zákona o státním zastupitelství. To však na výše vyslovených závěrech nic nemění, neboť rozhodnutí o místní příslušnosti z 26. 1. 2018 bylo pro žalobkyni závazné a měla jej respektovat, nebylo-li cestou mimořádných opravných prostředků zrušeno.
95. Ostatně obdobné závěry o přípustnosti udělení výtky v případě nerespektování rozhodnutí o místní příslušnosti vyplývají rovněž z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 73/2016-57. V případě řešeném městským soudem sice byla výtka státnímu zástupci udělena až poté, co nerespektoval rozhodnutí o místní příslušnosti ani pokyn dle § 12d zákona o státním zastupitelství; některé závěry zde vyslovené jsou však přenositelné i na případ žalobkyně. Městský soud v citovaném

rozsudku podotkl, že se v dané věci nejednalo „o naprosto zásadní právní, skutkovou nebo procesní otázku s podstatným vlivem na výsledek trestního řízení. Odlišné právní názory se naopak vztahovaly k obsahovému posouzení podání, jimiž podatelka vyjadřovala nesouhlas s postoupením svých dřívějších podání jinému státnímu zastupitelství z důvodu místní příslušnosti, tedy o otázku po všech stránkách marginálního významu.“

96. O tom, že lpění žalobkyně na jejím názoru ohledně místní příslušnosti nebylo otázkou zásadního právního významu, svědčí i závěry kárného senátu NSS vyslovené v rozsudku č. j. 12 Ksz 2/2019-101. V daném rozsudku kárný senát sice shledal výklad žalobkyně o místní příslušnosti „obecně hajitelný“ (viz bod 89), nicméně v bodě 112 shrnul, že „pokud byly její závěry správné, pak opětovným formálním zahájením úkonů trestního řízení došlo k oddálení okamžiku zahájení trestního stíhání, ačkoliv již mohly být splněny podmínky pro jeho zahájení dle § 160 tr. řádu. V projednávané věci je však evidentní, že by takové oddálení velmi pravděpodobně nebylo nijak výrazné. Naopak případné odmítnutí splnění pokynu nadřízeného státního zastupitelství ze strany MSZ v Brně a s tím spojené odejmutí věci a jeho vyřízení ze strany KSZ v Brně mohlo vést k delším průtahům v řízení. Stejně tak nebylo zřejmé, že by i případná nutnost obstarat ty důkazy, které by nemusely být použitelné z trestní věci obviněného M., měla být spojena s nějakými mimořádnými obtížemi, které by ohrožovaly důkazní situaci státního zástupce u soudu.“ Ani podle kárného senátu sverpé trvání žalobkyně na jejím původním náhledu nemohlo mít pro řešenou trestní věc zásadní význam.
97. Argumentaci žalobkyně o tom, že postup žalobkyně byl před vlastní realizací aprobován, soud neshledal důvodnou. Z povahy samotné aprobace je zřejmé, že ten, kdo aprobaci provádí, se do podrobností nemůže seznámit se všemi okolnostmi aprobované věci. Proto skutečnost, že určité podání bylo aprobováno některým z nadřízených, nemůže sejmout odpovědnost za správnost úkonu ze žalobkyně (viz bod 86 rozsudku kárného senátu NSS č. j. 12 Ksz 2/2019-101).
98. Námitku věcného pochybení při ukládání výtky za skutek uvedený pod bodem I. tak soud neshledal důvodnou. Bude nicméně na žalované, aby poté, co jí bude věc vrácena soudem k dalšímu řízení, uvážila, zda skutek uvedený pod bodem I. postačí k udělení výtky žalobkyni, případně zda vlivem plynutí času zájem na uložení výtky již nepominul.

VII. Závěr a náklady řízení

99. Soud z důvodů uvedených v části VI. B) dospěl k závěru, že ve vztahu ke skutku uvedenému v bodu II. výtky byla porušena procesní práva žalobkyně, protože napadené rozhodnutí neobstojí jako celek (viz bod 59 a 60 rozsudku). Výrokem I. proto soud zrušil výtky pro vadu postupu, který vydání výtky předcházela [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
100. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Nepřisvědčil argumentaci žalované, že náklady žalobkyně nebyly účelně vynaloženy. Přestože je žalobkyně právní profesionálkou, i jí svědčí právo na

právní pomoc, tedy právo nechat se v řízení zastoupit advokátem. Soud proto považoval náklady žalobkyně na zastoupení advokátem za účelně vynaložené.

101. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za šest úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky, porada s klientem přesahující 1 hodinu, účast na jednání přesahující 2 hodiny – 2 úkony) 6×3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 6×300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem tedy 20 400 Kč. Dále soud přiznal zástupci žalobkyně náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou zástupce žalobkyně k jednání soudu (Pardubice – Brno a zpět) dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu za každou započatou půlhodinu ve výši 10×100 Kč a náhradu cestovních výdajů vozidlem RZ 7H4 8763 (technický průkaz doložen) ve výši 1 686 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku odpovídající této dani (tj. o 4 848,06 Kč) na 27 934,06 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.; věta za středníkem). Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží náhrada nákladů řízení ve výši 30 934,06 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. října 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu